

Den hellige pagts segl

Hvad er omskæring af drengébørn ifølge kristendommen? Omskæringen er den hellige pagts tegn, skænket som en velsignelse til Guds udvalgte folk af Den treenige Gud selv. Da Abraham var 99 år gammel, dvs. et år før Isaks fødsel, oprettede Gud endelig, ved omskærelsens tegn, den pagt han havde forjættet Abraham 30 år tidligere.

”I din sæd skal alle jordens folkeslag velsignes”, siger Gud til Abraham.

Hvorledes skal dette ske? Hvorledes kan det pagtstegn, omskærelsen, som specifikt gælder for Abraham og hans efterkommere, komme til at være en velsignelse for hele verden og hvordan kan pagten bogstavelig talt være evig, når den handler om noget, som sker i denne forgængelige verden? Hvordan kan pagten og dens velsignelse udbredes uendeligt i såvel rum som tid? Det kan den, fordi pagten i sig bærer en profeti om Jesus Kristus. Den gamle pagt bærer den nye i sig. Den nye pagt opfylder den gamle.

Ja, oldkirkens kirkefædre mente, at omskærelsen før Kristus havde omtrent samme virkning som dåben efter Kristus.

Omskærelsen af drengébørnene var før Jesu fødsel det ydre tegn, det blodige offer, som bortvaskede arvesynden, ikke kun for slægtens drenge, men gennem dem, også for slægtens piger. Augustin kalder derfor omskærelsen for et af den gamle pagts sakramenter. Ligesom tempelofferet, påskemåltidet osv. Det sakramente hvorved arvesynden blev bortvasket.

Men hvorledes kunne dette lade sig gøre, må man som kristen spørge?

Det kan det, fordi Jesus gjorde det samme ved omskærelsen, som han gjorde ved dåben. Ligesom Jesus lod sig døbe, ikke for at få noget fra dåben, men for at skænke dåben dens frelsende kraft, således lod han sig omskære, ikke fordi han havde brug for det, men for at skænke omskærelsen korsets frelsende kraft. Derved bliver omskærelsens blodige offer, ligesom tempelofferet, en profeti om korsofferet.

Ligesom vi i kirken efter inkarnationen gøres til ét med Kristus i dåb og nadver, således blev vi i kirken før inkarnationen, dvs. i Israels folk, gjort til ét med Kristus i omskærelsen.

Kirkefædrene gjorde en pointe ud af, at Kristus først lader sig omskære og derefter døbe, thi derved skabes der en bogstavelig og kødelig forbindelse mellem den gamle og den nye pagt, og vi kan derfor i kirken i sandhed kalde os Abrahams efterkommere. Ved sin omskærelse blander Jesus så at sige blod med Abraham, og ved den hellige nadver får vi del i Jesu blod. Derved får vi gennem Kristus blodfællesskab med Abraham, og Guds forjættelser for Abraham kommer til at gælde for os.

På Jesu tid var det jødiske folk – fordi jøderne havde stabile familiestrukturer med en stor grad af ligeværdighed mellem kønnene, forbud mod mandlig utroskab, forbud mod børneudsættelser, forbud mod at svinge de syge osv. – kommet op på at udgøre mindst 10% af Romerrigets befolkning. De fleste jøder blev efterhånden døbt og så sig naturligvis ikke som udbrydere af jødedommen, men som dens sande videreførere. En del af disse jødekristerne bevarede i nogle generationer skikken med at omskære deres drenge, og også i vor tid sker det, at jødiske familier som omvendes til kristendommen bevarer skikken med omskærelse. Senere gled den ud.

Men det betyder naturligvis ikke, at vi ikke mindes, fejrer og lader os opbygge af omskærelsens betydning i frelseshistorien, ganske særlig Jesu egen omskærelse. Gennem hele kirkens historien har denne begivenhed haft sin egen festdag, *Circumciso Domino* eller *Kristi omskærelses Dag*. Dagen ligger sammen med nytårsdag, og vi læser teksten om, hvorledes Jomfru Maria og Josef, i lydighed mod loven som tugtemester og i kærlighed til Faderen og til Jesus Kristus, lader Jesusbarnet omskære. Vi lærer, hvorledes forjættelsen til Abraham gennem Jesu omskærelse er blevet en forjættelse, der gælder for os.

*

Nu var der jo allerede i oldkirken en del af Abrahams afkom efter kødet, som skilte sig ud og ikke tog imod frelsen i den nye pagt. De var det udvalgte folk, før vi blev det. De lever fortsat efter den gamle pagt og med forjættelsens segl: omskærelsen.

Vi kristne véd, at når jødiske forældre, ligesom jomfru Maria gjorde det, i lydighed mod Guds bud bærer deres dreng til omskærelse, så er det Kristus, de bærer ham til. Det, som er opfyldt for os, det er stadig profeti for dem. Men netop denne profeti betyder, at det jødiske folk står os nærmere end alle andre folk, og at det indtil tidernes ende er den kristnes kirkes, og de kristne folkeslags, pligt at værne og beskytte det jødiske folk.

Ligeledes er det vores pligt, sammen med vore jødiske brødre, at glædes over, at dette folk efter årtusinders landflygtighed endelig – i hvert fald midlertidigt – har fået et hjemsted, hvor de kan leve beskyttet bag egne grænser. Ja, det er vores pligt at hjælpe dem med at værne deres grænser. Det jødiske folk er det eneste, vi har en sådan forpligtigelse over for. Svinger vi det jødiske folk, svinger vi os selv. Forråder vi det folk, der før os bærer Kristus i sin midte, det folk hvis stamfader også er vores stamfader, så forråder vi os selv.